

**PAVČIČEV
VEČER**

OB SKLADATELJEVI 70 LETNICI

**PAVČIČEV
VEČER**

*

V PETEK, DNE 18. OKTOBRA 1940
VELIKA FILHARMONIČNA DVORANA
ZAČETEK OB 20. URI ZVEČER.

Josip Pavčič se je rodil 18. julija 1870. leta v Velikih Laščah, kjer je bil njegov oče nadučitelj in znan cerkveni skladatelj. V Ljubljani je dovršil učiteljsko. Služboval je v Vipavi, Velikih Laščah in Ljubljani, kjer je bil leta 1926. na lastno prošnjo upokojen kot profesor na vadnici državnega učiteljskega. Glasbene študije je dovršil na Dunaju. Uspešno se je uveljavil kot skladatelj samospetov, zborov in klavirskih skladb. Priznan in cenjen je tudi kot odličen klavirski pedagog.

Sodelujejo:

Bernot-Golob Franja (*alt*)

Lovše Pavla (*sopran*)

Betetto Julij (*bas*)

Lipovšek Marjan (*klavir*)

Slovenski vokalni kvintet

Pevski zbor Glasbene Matice ljubljanske

Dirigent: HUBAD SAMO

Klavir: Blütner

Spored:

Kmečka balada
Deklica, ti si jokala
Poje Slovenski vokalni kvintet

Govor — Marjan Lipovšek

Ciciban-Cicifuj

Škrjanček

Mehurčki

Poje Pavla Lovšetova

Pesem

Uspavanka II.

Ženjica

Poje Bernot-Golobova Franja

Večerna

Padale so cvetne sanje

Mlada pesem

Poje Julij Betetto

*

Žabe

Ženski zbor in alt solo s spremljevanjem klavirja,
Bernot-Golobova (solo) in ženski zbor Glasbene
Matice

Vesela pomlad

Uspavanka I.

Vrabci in strašilo

Poje Pavla Lovšetova

Slovenske narodne v priredbi Josipa Pavčiča

Otožnost

Kaj pa ti pobič

Ko ptičica sem pevala

Perice

Pojdem v rute

Veselja dom

Poje Bernot-Golobova Franja

Jezdec. (Napev Adamičev, za zbor priredil
Pavčič)

Če rdeče rože zapade sneg.

Njega ni. — *Mešani zbori*

Poje pevski zbor Glasbene Matice ljubljanske

Pri klavirju: Marjan Lipovšek

KMEČKA BALADA

»Ej jaz pa pojdem na semenj,
jaz fantič mlad,
da kupim svoji ljubici
tam prstan zlat,
da kupim svoji ljubici
srce sladko,
morda potem me rajši kaj
imela bo...«
»E, fantič, le ne hodi na
semenj nikar!
Poslušaj starca, kaj ti dem:
zapij denar!
In kadar proti noči že
boš ves pijan,
gorjačo stisni grčavo
v krepko si dlan.
Potem po stezi k viru — veš —
napoti se,
in kdor jo spremljal bo, njega
poloti se!«
Oj, župnik, župnik, trdi mož!
Zvonovi ne pojo,
pogrebcev par... in tiho ga
tja v kot neso...

Oton Župančič

DEKLICA, TI SI JOKALA

Deklica, ti si jokala,
ti jokaš brez miru;
ne obupaj roža zala,
ljubi, trpi brez strahu!

Ako zdaj teko solzice
saj v neplodno zemljo ne teko;
ž njih rodile se cvetlice,
ž njih rodil se venec sreče bo.

Fran Levstik

CICIBAN - CICIFUJ

Ciciban teče v zeleni dan;
ptičica znanka v goščavi
vsak dan lepo ga pozdravi:
»Ciciban, Ciciban, Ciciban,
Ciciban, dober dan!«

Ciciban, kaj pa je danes, čuj!
 Kaj ti to ptička prepeva?
 Po vsej dobravi odmeva;
 »Cicifuj, Cicifuj, Cicifuj,
 Cicifuj, fej in fuj.«
 Ciciban misli: »Zakaj Cicifuj?«
 takrat si roke zagleda,
 pa se domisli: »Seveda,
 danes se nisem umil še, fej, fuj,
 danes sem res: Cicifuj!«
 Bister potoček se vije čez plan,
 preko kremenov se lije;
 Ciciban v njem se umije,
 ptička zapoje spet: »Ciciban,
 Ciciban, dober dan!«

Oton Župančič

ŠKRJANČEK

Škrjanček nad poljem se ziblje
 veselo si pesem drobi,
 ko deklica pesem zasliši,
 oko ji solzico rosi.

»Škrjanček, oj ljubček moj
 kdo tebi je ljubico dragi dal,
 jo mamica ti svetovala
 mogoče ti očka jo zbral?«

»O deklica, bebica drobna
 na polju sem sam jo izbral,
 v razoru sva se poljubila,
 pod nebom sem ž njo svatoval.«

In deklica zopet zaplaka
 in bridke solzice rosi,
 ker drugi so fanta ji zbrali,
 zato ima solzne oči.

Vladimir Kapus

MEHURČKI

Cicibanus,
 on je danes
 Coprianus:
 Coper, coper, hudi čar,
 vsakemu iz lonca dar!

Potle luna!
 Komu luno?
 Luno mami:
 vsako noč bedi za nas,
 z luno bo ji krajši čas.

Najprej sonce!
 Komu sonce?
 Sonce Bogu:
 iz njegovih zlatih rok
 sije slava vseokrog.

Tretje — zemlja!
 Komu zemljo?
 Zemljo očki:
 preoral jo bo, sejal,
 bo pogače nam dajal.

Oton Župančič

PESEM

Bila bi ptičica,   Ptička na okence
pela veselo,   bi priletela,
bila bi rožica,   Tebi za kratek čas
cvela bi belo!   sladko žgolela.

Tebi na prsih bi
rožica bela
sklonila glavico
in bi zvenela!

Kristina

USPAVANKA II.

Kaj se sveti rimska cesta?
Bratca dva po nji mi gresta;
ne kar taka bratca dva,
božja sta krilatca dva;
za roke se vodita,
tiho, varno hodita,
da ne škriplje pesek zlati:
naše dete mora spati.

Oton Župančič

ŽENJICA

Žela je žela mlada ženjica,
pela je v polje zlato.
Pela je pela o svojem preljubem,
ki ga nazaj nič več ne bo.
Šel moj ljubi za srečo
v lepi široki je svet.
Našel je srečo, zato se ne vrne,
vzel ga široki je svet.
Žela bi žela, pa bilke ne vidim,
solze oči mi slepé.
Ah, kak' si žarka mlada ljubezen,
hitro ranljivo je mlado srce.

Ferdo Kozak

VEČERNA

Metuljški slovo že jemljejo,
utrjene cvetke dremljejo,
vetrček lahen plava
nad poljem... v snu ziblje se trava.
V daljavi tam črni gozd šumi.
Okrog in okrog prostost šumi.
Vseobsežna je, neizmerna...
Mirno gori zvezda večerna...

Oton Župančič

PADALE SO CVETNE SANJE

Padale so cvetne sanje
v tvoje krilo v tihi noči,
v tihi noči sem te ljubil,
deklica moja.

Okrog mene je puščoba,
v mojem srcu pa vijo se
kvišku hrepeneči cveti —
k tebi hrepene.

Dvigajo se, dvigajo se...
Pod žarečim nočnim nebon
plavajo tak lahno, rahlo
v nepozabni kraj.

Nad teboj oblak iz samih
rožic in dišav opojnih:
moje sanje... Moje sanje
nate padajo.

In ležišče tvoje mračno
in vse tvoje svetle steze,
vse posipane so z nežnim
cvetjem — sanjami

Oton Župančič

MLADA PESEM

Jaz nimam lepe ljubice,
da zrl bi ji v oči —
v njih gorko bi odsevala
vsa sreča mladih dni.

Jaz nimam lepe ljubice,
da bi poljubljal ji
kipeče, žarke ustnice
od jutra do noči.

Da bi jo ljubil na večer,
oženil ž njo se kdaj —
oj bratci vi, kdor dve ima,
kar eno meni daj!

Cvetko Golar

ŽABE

Rega, rega, rega, rega,
vedno hujša je zadrega,
sonce že do dna nam sega,
jojmene, kaj bo iz tega!

Kum, kum,
le pogum:
slišal sem od juga šum!

Kvak, kvak,
glej oblak,
glej oblakov sivih vlak,
vedro vode nosi vsak,
kmalu bo vse polno mlak!

Rega, rega, rega, rega,
Bog nas reši vsega zlega!

Kum, kum,
le pogum!

Kvak, kvak,
glej oblak!

Oton Župančič

VESELA POMLAD

Sanek cvetoč je zemlja sinoči zasnula,
ž njim je ob noč vse trnje in grnje obsula.
Martinček na bregu se greje,
žareče se solnčece smeje,
čez njivo, čez travnik, čez polje,
martinčkove danes sem volje!

Pevcev tisoč pozdravlja in kliče iz spanja
ptiček pojoč visoko v nebo se zaganja.
Jasnina nebeška se bliska,
škrjančkova pesemca vriska,
čez njivo, čez travnik, čez polje,
škrjančkove danes sem volje.

Dr. Fr. Derganc

USPAVANKA

Kaj bo sinku sen prineslo?
Ptičje krilo, tenko veslo,
ali kita rožmarina?
Aja tuta, nana nina!

Krilo se je utrudilo,
veslo se je polomilo,
suha kita rožmarina —
aja tuta, nana nina!

Kaj bo sinku sen prineslo?
Niti krilo, niti veslo,
niti kita rožmarina,
le popevka materina:
aja tuta, nana nina!

Oton Župančič

VRABCI IN STRAŠILO

Čiv-čiv, čiv-čiv,
še dolgo bom živ,
živ-žav, živ-žav,
še dolgo bom zdrav:
na sredi polja
tri vreče prosa!
Čiv-čiv, živ-žav,
vse prav? Vse prav!

Čiv-čiv, čiv-čiv,
saj nisem jaz kriv,
živ-žav, živ-žav,
če mož je brljav,
če metlo ima,
pa mesti ne zna.
Čiv-čiv, živ-žav,
vse prav? Vse prav!

Oton Župančič

JEZDEC

Jezdi, fantiček moj,
hop, hop, hop, hop,
lep je konjiček tvoj,
v loko kalop.

Jezdil sem do noči
tja do dobrav,
divji se mož glasi
v hosti: bav, bav.

Hej, konjiček moj,
zdirjaj domov,
spat gre fantiček tvoj,
strah gre na lov.

ČE RDEČE ROŽE ZAPADE SNEG

Če rdeče rože zapade sneg,
pa rože barvo izgube,
povesijo glave,
ovenejo, se posuše.

In ko je pomlad, spet rože cveto,
a druge so rože to.
Če je kdaj prve ljubilo srce,
ne bo drugih nikdar tako.

Milan Pugelj

NJEGA NI

Rože je na vrtu plela
pela pesemco glasno,
živo v lice zarudela,
ko je stopil on pred njo.

»Daj mi cvetko, dete zalo,
da na prsi jo pripnem,
za spomin cvetico malo,
predno v tuje kraje spem.«

Kito cvetja mu je dala,
s cvetjem dala mu srce,
sama v vrtu je ostala,
on po svetu šel od nje.

Rože je na vrtu plela,
pesmi pela je glasno, —
kaj da vrta več ne dela,
kaj ne poje več tako?

Deklica glavo poveša,
vene obraz, prej cvetoč,
nekaj nje srce pogreša,
solz jej potok lije vroč.

Čez ograjo vrtno gleda, —
mnogo mimo vre ljudi, —
deva bleda, deva bleda,
njega od nikoder ni!

Simon Gregorčič

